

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK KAPADU
a místní vydání

v Orestu pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro stát South a North Dakotu.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$3.50 ročně.

Zásilky peněz dají se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise. Oznamujeme-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu. Dopisy z kruhů členství ochotně uveřejníme. Musí být slušné, psané bez amyslu něčeho osobně pokoušeti a dopisy psané jiným jmenem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Většina chorob tělesných pochází z chorob mravních. Velká vášeň, které se poddáváme, odpovídá vždycky velké chorobě, kterou si připravujeme.

Kdo uvádí svůj život v souhlas s pravdou, stane se tato zdrojem, z něhož bude pít po všechny dny a bude v sobě mítí nesmrtelnost mudrců.

Střídmost, pokoj duše, jednoduchost povahy, pevnost a rozumnost vůle činí člověka netoliko šťastným, nýbrž i zdravým a silným.

Není smrti pro moudrého. Smrt jest příznakem, jež nevědomost a lidská slabost učinily hrozným. Změna dokazuje pohyb a tento jest příznakem života. Sama mrtvola by se nerozkládala, kdyby byla mrtvou, neboť všechny molekuly, z nichž sestává, zůstávají živé a pohybují se, aby se uvolnily. Kdyby změna se mohla nazývat smrtí, umírali bychom a rodili se každodenně, neboť každodenně se tvary naše mění. Střežme se tedy poskvěrniti anebo roztrhat své šaty, neoblévejme se však odložití je, když přichází hodina odpočinku. Balsamování a uchování mrtvol jest pověr, které proti přírodě. Jest to pokus stvořiti smrt. Jest to násilná nehybnost látky, která má zapotřebí života.

Ze český národ mezi všemi národy světa stojí na místě nejposlednějším pokud se týče veřejné dobročinnosti, zjevil svým čtenářům chcižácký časopis "Denní Hlasatel" zprávou, že "prosperující obchodník krajan p. Ant. Beránek z č. 1461 jižní Michigan ave. zahájil nový rok šlechtným skutkem dobročinnosti, jakých udává se v našich kruzích do roka málo. Pan Beránek daroval totiž České Dobročinné Společnosti \$10 a Útulně a Sirotčince \$5 a složil ten obnos v administraci Denní Hlasatele. V dalším vyslovuje redakce přesvědčení, že o svátcích pochodilo více českých obehodníků rovněž výběrně a že nebyla by tudíž redakce pranic překvapena, kdyby došel králem příklad páně Beránkův hojněho následování. Bohužel, má Denní Hlasatel pravdu, že šlechtných skutků dobročinnosti se udává v našich kruzích málo, a proto každý dárek ať již s jakoukoliv intencí poskytnutý, jest v českém životě událostí prvního řádu, která zasluhuje býtí zapsána zlatými písmeny v análech česko-amerického světa. Doufáme pevně, že krajan p. Beránek jest jedním z nejbohatších Čechů Chicagoských, proti němuž jsou pánové Vopiška, Kašpar, Stein atd. hotovými zebřáky, neboť až na to, že se tito dšsem také blejknou v popedí dobročinného ruchu (při banketu v rakouského konsula neb Kubelka a Destinnové), nepronikli dosud na veřejnost správy, že by dotyčný čestí nabobové byli sáhlí klobouki do kapsy na dobročinné nebo národní účely. Ovšem naprosto nevěříme, že by redakce D. H. nebyla překvapena, kdyby dobročinný skutek krajana Beránka došel následování. Učinil-li 15-dolarový dar prosperujícího obchodníka mezi redaktoři tak-

vý rozruch, jaký nevylicitelný zmatek a šleňné nadšení by teprv zachvátilo celou redakci a kolika sloupci chvalozpěvu by odměnili, fekněme, tisíce-dollarový dárek p. Vopišky, jehož prosperita se pácí na několik set tisíc dollarů, ne-li celý million!

Uspokojením nás naplnila zpráva, že dárek odevzdán byl osobně, a že tudíž odpadlo vyplácení provize za skolektování 'nezištnému' kolektoru panu Fuerstovi.

LIDSKÝ ZVĚŘINEC.

Gabryela Zapolka.

(Pokračování.)

Teprve potom s námahou vylezla na tři schůdky, zmizela v tmavé štolě chodbičky.

Tato tmavá prostora byla celá puchem špatně obstarávaných čísel prosáklá. Podlaha a zdi zdály se býti prosáklé výparů potu, špinavého prádla a rozličného piva. V koutě bělely se střepy rozbité mísky, před dveřmi čísel byly pohozyeny boty, z nichž jedna v slabém světle, padajícím z vysokého umístěného okénka svou bílou, novou podrážkou odrážela se ostře od černého pozadí podlahy. Celé to zákoutí, v němž bída, nevázanost, hyšnění, ba často i vybrané cílozloství střídaly se napořád, celé toto úročíště smutných, vyděděných, bezejmenných, někdy ještě stuchlinu žaláře v oděvu s sebou přinášejících, soustřeďovalo se hlavně v tomto oddělení, v dolejších číselch, kam přicházeli obyčejní lidé bledí, vyhublí, mluvící tise a nežádající nikdy nových prostěradel, vyleštěné obuvi, nebo vody do konvice. Jakési tajemná křáskavá vládela se kolem těch zdí protažených řadou dveří, jakýsi podezřelý obchod uvádějí na mysl potvorná spojená, křeče hladu před světem skrývané, slzy sprzněného děvčete a oči starce, potažené mlhou prostopácnosti.

Avšak číšník zastavil se již u dveří sedmnáctého čísla chrastě klíči.

Zidovka k němu přikvapila. "Tise! tise! aby nás neslyšeli!"

Dívala se klíčovou dírkou, bylo úplně tma i vytáhla z vlasenky dvojistou jehličku a vstrčila ji do dírkky.

"Klíč chybí!" zašeptala. Číšník odepjal od pasu obrouček, na němž činěly klíče.

"Vyhledám jej!" S velikou zručností našel klíč, strčil jej do zámku a dvakrát jím otočil.

Dvěře se otevřely skřípajíce.

Lůžko bylo odestlané, nedotknuté, vystrkující své špinavé červené pruhy přikrývky a bílý čtverec polštáře v polotmě, jaká panovala kolem.

Od okna dorážely sem jasnější pruhy a vyřezaným otvorem okenním padal sem proud světla přetínající neprostředkovně těsný prostor komnaty. Proud ten, padaje šikmo, padal na stůl pokrytý růžovou bavlněnou pokrývkou, na níž stála sklenice vody do poloviny vypité, láhev, kousek hnědočervené šňůry ohrořené na jednom konci a něco umělých květin, zmačkaných a spletených v klubko. Blíže okna ležela převalená židle, z níž vypadal polštář do prostřed pokoje.

Ostatní předměty ztrácely se v koutech v temnu.

A jen ještě kamna padala do okni svou těžkou, bílou massou jako spící zvíře v koutě těsné klece, s tlamou širokou rozveřenou, z níž jako černý jazyk visela na jednom zlámaném závěsu zrezavělá dvířka.

Avšak u okna visela nějaká černá, nehybná postava, smutná a ponurá. Špatně přivírající okennice tam filtrovaly širokou skulinou světla. V skulině to bylo lze ze zlaté zřetelně pozorovati minulou hlavu ženskou, ozářenou jasným proužkem světla, a dále tělo visící těleso s rukama spuštěnými a křečovité k tělu skroucenými, s nohama nakrčenými na prkné okna. Mareiški natáhl ruku. "He, tam visí! tam v okně!" Zidovka přimhouřila oči. "Jen počkejte, Mareiški! — Snad je to jen tak na oko, nebo s takovými se leccos přibohd! Slešno! slešno! hned slezte s okna!... slezte ihned!..."

Avšak černá postava se ani nehnu, stále nehybná v proudu světla jako v rámci ji obkličujícího.

Zidovka se přiblížila. "Pootevřete jednu okennici, Mareiški, ale pozorně, aby jí ze 'dvorka' nebylo viděti."

Mareiški hbitě podlehl, vyhoupl se na okno a vytáhl ruku pod mrtvolou. Okennice zvolna se rozveřila. Široká průlina světla ozářila nyní zúplna strašnou, zsinulou tvář samovražednice.

Číšník v prvním okamžiku přivřel oči očitnuv se tak z blíзка s mrtvolou v těsném výklenku okna. Potom však otevřel víčka a rukou se dotkl tváře umřlé.

"Jako led," pravil. Seskočil s okna a stál nyní nevěda si rady se spuštěným rukama, dívaje se stále na oběšenou.

Náhle propukla zidovka v nevoli: "At jí čert vezme! Měla pět dní pokoj a nyní ho ještě zasvnila! ach! ach!... kdo tu bude nyní chtít bydlit! A policie! a potahování!... a nezaplacené nájemné!"

Číšník mlčel, jakoby byl hypnotisován vzezřením mrtvého děvčete. Bylať přece odporná! všecka namodralá, s očima vyboulenými, skoro červenými od naběhlé krve, s tlustým, beztvárným jazykem, vylezlým mezi brunatými a naběhlými rty. Toliko z týlu hlavy splývaly jí přehobaté, nádherné vrkoče, černá a lesklá, do pola spletená! Jeden z těch vrkočů svezl se napřed a visel ve vzduchu a poněkud vystoupením číšnickým na okno v pohyb uveden byv, chvil se jako vrkoč smuteční břízy s černého sloupu převisující.

"To jsou vlasy!" řekl konečně. Avšak zidovka nařikala.

"Ny, kdo mi nyní zaplatí? — Kdo? Co mám za své dobré srdce, že jsem takovou tulačku z horoucíh pekel vzala na pokoj! A mladá byla ještě, zdravá, proč musila tak skončiti? Ach! ach!..."

Přiblížila se ke stolu. "Svícen mi zkazila, ach!..." svíčka se rozlomila, ať jí rasem!..."

Na stole stál mosazný svícen, celý nazelenalý, se stearínovou svíčkou široce po kraji rozlitou. — Patrně nechala samovražednice na stole hořeti svíčku. Přepálená šňůra, jejíž druhá polovina sloužila jí za oprátku, patřila kdysi županu nebo kabátku. Na plechu před kamny povalovaly se sežehnuté útržky dopisů a listin.

"Mareiški, co jedla?" zeptala se najednou zidovka.

"Kávu; denně jsem jí nosil dvě sklenice."

"A housky?" "Ale kde..."

"Ny, co si nyní počnu, kdo mi tu kávu zaplatí?"

V temném koutě shlédla malou truhličku.

"Smad tam něco je. Odstráňte ji, Mareiški!"

"Nesmí se ničím hnout!" "Jste hlupák, Mareiški! Mně je všechno dovoleno, neboť mně to všechno patří a já jsem první věřitelka!"

Mareiški přitáhl kuffík ke světlu.

A v tom kuffíku bylo celé drama, smutné a kruté, celé drama života ženy vyvržené, hozané jedním rychlejším návalem krve do strže života hrůzné a nelostné.

Děvče bylo asi herečkou v nějakém divadélku, neboť ještě "krakovianka," (krakovský národní kraj), špinavá a zbytky skleněných perliček poštá, blýskala se mezi ostatními cary a hadříky. — Atlasové haletní stěvičky jako dva padající a mrtvé motýly růžové se mezi záhyby záplátavých košil. Několik korálků kutálelo se na dně kuffíku a mezi nimi ležela pohozená atlasová mužská vázanka světlešedá, s roztrženou lírou od chodání tombakových jehlic.

Vázanka ta prozrazovala mnoho, nějaký milostný puměr, snadno navázaný v zásefi kulie, v tom neustálém, blízkém styku mužův a žen, v tom převráceném kodexu morálnosti, usnadňujícím nedovolené svazky. Vázanka byla lačinná, perleťová podlata, zakončená s výstavní skříňkou nuzného krámků v nějaké odlehle ulici. — Muž, který jí nosil, byl chudý a

byl bezpochyby hercem, neboť na atlasovém uzlu svítily se žlutavě červené skvrny líčidla. Byl triviální a nevybíravý ve svém vkusu, což dokazovala barva té vázanky, a brutální a pln vášně, jelikož látka byla potrhána zhusta vyškubnutou jehlicí.

Avšak zidovka, bručíc zlostně hrabala se hlouběji. Ze spousty bezcenných hadrů vytáhla několik zástěr plátěných, velkých, hrubými nítěmi patrně na vsi sešitých. Na jedné z nich visela ještě haluzka utrženého chmelu, uschlá a zčernalá. Jiná měla opět několik utržených bodláků. — Najednou něco zašustilo. Z jedné kapsy vysypalo se trochu zadiny pro drábež. Dívka patrně opustivši život divadelní přijala službu v nějaké vesnické rodině. — Avšak nebyla tam dlouho, snad vyšlo na jevo, že drábež "hrála komedii," a hned jí vyhnali. Stávala se tak často. Vesnické paní nemohou čtítí herečky...

Zidovka vyhodila ještě z kuffíku několik párů punčoch dobře vyspravovaných, jakýsi živůtek tmavě granátový, přefříký, k zaplání u krku, se známky po husarských šňůrách na zádech a na prsou, konečně rozbitý vaporisator s prasklou gumou a roztrhanou sítkou, obrázek Matky Boží v plechovém rámeč, klubko vlny s připíchnutou háčkovanou růžicí, pekáček celý černý a splený ohněm a konečně prázdnu, umalovanou peněženkou. To bylo všecko, avšak z těch zubožených věcí nabývala mrtvola životnosti a vypravovala strastiplné zvěsti o ženském osudu. Bylo patrné, že dívka žila s jedním ze svých kolegů, byla pracovitá a šetrná. — Konala muž služby kuchařky a posluhovačky.

Zbylo jí ještě něco víry, kterou doma si osvojila. Byla nervosní a ráda se umělými vnučím denervovala. Měla nepoctivější záměr a hleděla si po rozehodu se svým milencem vybojovati nějaké místo mezi lidmi. Pracovala a čtila se jistě velmi šťastnou. Vypuzena upadla v nouzi a bezmárně zoufalství. Hlad, opuštěnost, zármutek vyřvaly jí do jenu beznadějnosti, kterou ukončuje jedině... smrt.

Jsouc mladá, avšak s tělem sešlým strádáním a předčasnou láskou — nedovedla jiti dále.

Za černé noci, v puchu a neřesti židovského hostince zájezdního rozhodla se ukončiti to, co se nazývalo životem.

Přepálila šňůru, neboť přefíznotiti ji neměla čím, a beze slz, bez nářku, s ústy nervosně zatařnými zadržela si ji na krk.

Poslední dojem, jaký si s sebou vzala v temnou dál, byl žlutý, chvějící se plamen svíčky v prostřed světnice dohořívající.

Zidovka kopla nohou do kuffíku.

"Ani jeden hadr není k čemu! Handlíř nedá za to ani dva groše!..."

Vstala zvolna a přiblížila se k mrtvole prohlížeje si sešlou sukni, v jakou děvče bylo oblečeno.

"Snad má něco v kapse?" Natáhla ruku, ale hned uškubla a založila jí za záda.

"Podívejte se vy, Mareiški!" "Nesmí se!"

"Jste hloupý, Mareiški... kdyby se něco našlo, dostal byste jíz za posluhu. Přece jste ani na pivo nedostal."

Číšník pokývi hlavou. "A bodejť že, podivám se!"

Sáhl do kapsy mrtvolky, ale byla skoro do čista prázdinná. Mrtvola se zakymácela. Zidovka s rukama na břiše skříženými to bojácně pozorovala.

"Ale neshodte ji, Mareiški!" "Vidí dobře! nemějte starosti!"

Zvykli si pozvolna na mrtvolu, žalupnou a vystydou v puchu bídně opatřené světnice.

"Není tam nic?" "Ne... jenom plechový náprestek."

Zidovka opět zaklela. "Dejte ho sem, Mareiški! Sáhněte svůj ztratil, nemusíme koupiti jiný."

Pak se odmlčela a přikročila blíže k oknu.

U kyšicející se mrtvolky vyhoupl se nohy.

Nové, neobnošené botky na knoflíky ukázaly se ošim majitelky hotelu.

"Sleste, Mareiški!"

Avšak Mareiški ohmatával visící vrkoč a mlaskal jazykem.

"Jeje! to jsou vlasy!" "Mareiški, hned mi slezte!..." Číšník nerad pustil vrkoč z ruky.

"Jděte tise do mého bytu a přineste veliké nůžky. Musíme jí uříznout, snad ještě žije, oni ji nřtřou!"

Číšník se podíval v oči zidovky.

Nějaký čas měřili se zrakem a oběma světélkovaly v zorničkách nějaké bleděžluté, mihavé šifry.

Konečně číšník zaměřil ke dveřím a vrzmo dveřmi zmizel v šedé chodbě.

Zidovka očitnuvši se sama, ohlédla se několikráte, načez vztáhnuvši ruce, co nejdále bylo možno, přiblížila se po špičkách k mrtvole a jala se chvatně rozpínati knoflíčky u botek. Nos se jí protáhl strachem, ústa zahnila se do polokruhu. Na čele jí vystoupil pot. Funě, nakloněna do předu, neustála ve své práci strhávající s nebožky obuvi, škrabaje mrtvolou, necítíc téměř chlad ztuhlých nohou, které zabaveny o-balou, zaběhlaly se náhle světlou barvou špinavých, tmavou bavlnou vyspravovaných punčoch.

Skončivši svou práci, vzdálila se rychle zidovka, otevřela dveře a prudce odhodila botky daleko do tmavé chodby. Narazily o dlažbu jako úder kladiva na víko rakve. Však bylo již také na čase. Mareiški se vrátil sechovávaje pod šošy kabátu veliké nůžky.

Zidovka si utřela pot s čela. "Hraje Salča?"

"Slečna se tluče s kuchařkou!"

Vešli zase do pokoje nyní již Mareiški sám zaměřil k oknu. "Nechoďte již k ní, já ji sám uříznu."

Vylezl na okno, obrátil mrtvolu a svým tělem zakryl téměř celou.

Zidovka opeřena o dveře se neděvala, všecka jsouc zanjata myšlenkou, hodil-li se botky samovražednice na nohy její dcery.

V tom nůžky skřípily. S tichým šušněním svezl se přes ramena mrtvolky ustříhnutý vrkoč. Mareiški svínil jej zručně a sechoval do kapsy kabátu.

A zase jakoby žust — a hlava dívky objevila se nyní na dobro zohyděná a krátkou, nestejnou linií vlasů na krk spadajících.

Mareiški obrátil se ke dveřím. "Bude lepší s ní nehybat, policie se do toho vplete a budoucavíky, že jsme a ní hnuli. Jakou jsme jí našli, takovou jí nechme!"

Zidovka přisvědčila hlavou. "Máte pravdu, Mareiški! Musíte dojít pro strážníka! Ach! ach! je to souzení!..."

Číšník seskočil s okna a rychlým krokem zaměřil ke dveřím.

Vyšli oba na chodbu a Mareiški začal hledati klíč.

Zidovka zvednuvši nepozorovaně botky skryla je pod šátek.

"Nač zamykáte, Mareiški?" zeptala se obracejíc se k východu.

"Bodejť!" odvětil číšník, "vždyť neuteče!"

A rozesmáli se oba dva.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

J. P. GUTH
ARCHITEKT
Úřadovna: 516 Paxton Bldg.
Telefon Red 1937
OMAHA, NEBRASKA

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Jos. J. Panuška
1260 1/2 jižní 16. ulice.
Pozemkové obchody v českém dialektu v Omaze, v South Omaze a v Benson. — Požární a úrazové pojištění.
ABSTRAKTY NÁROKŮ. — VŘEJNÝ NOTÁŘSTVÍ.
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodiny odp. do 8 hod. večer. 300.
Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli veče.

Dr. J. F. Scheffčik,
...vnuče su vyhradě...
OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM.
Úřad. hodiny: Ráno od 9 do 12 hodin. Odpoledne od 1:30 do 5 hodin.
Číslo: 201-3 Masonic Temple, 6th Lincoln Ave., and 6th St., So. 5-30
Telefony: N. W. Main 4670. T. B. Center 4788. Ros. T. B. Calhoun 3642.
MINNEAPOLIS, MINN.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague.
Tel. Red 4612
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnici.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpo. V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

Dr. F. H. Kučera
český lékař a ranhojič
VE VERDIGRE, NEB.
V každé době a do okolí jede na zavolání. 16